

نقش والدین در خودمراقبتی نوجوانان مبتلا به دیابت به توجوه به تفاوت‌های جنسیتی

شادی گلی^(۱)، مرجان گلی^(۲)

(۱) گروه مامایی، دانشکده پرستاری و مامایی، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران

(۲) گروه مامایی، دانشکده پرستاری و مامایی، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران

مقدمه:

دیابت نوع یک به عنوان یک بیماری مزمن و طاقت فرسا برای نوجوانان و خانواده‌هایشان مسئولیت‌های ویژه‌ای به همراه دارد. کنترل دیابت نیاز به انجام خودمراقبتی پیچیده جهت به تأخیر انداختن عوارض شدید محرومی دارد. تفاوت‌های جنسیتی بین نوجوانان دختر و پسر مبتلا به دیابت نیاز به توجهات و ویژه‌اژسوی خانواده و ارایه دهندگان مراقبت دارد. هدف از این مطالعه مروری بررسی نقش والدین در خودمراقبتی نوجوانان مبتلا به دیابت با توجه به تفاوت‌های جنسیتی و نیز بررسی نگرانیهای والدین در این زمینه می باشد.

مراه و روشها این مطالعه مروری با استفاده از ۳۰ مقاله ایندکس شده در پایتجهای معتبر Pubmed, Elsevier, Science direct بدست آمده است.

یافته‌ها: تحقیقات نشان دادند که دختران نوجوان مبتلا به دیابت نسبت به پسرها، بیماری خود را با کیفیت پایین‌تری مراقبت می کنند. شیوع افسردگی و اضطراب در دختران نوجوان مبتلا به دیابت نسبت به پسرها بیشتر است. اگر چه دختران نوجوان خواهان کنترل سوخت و ساز بدن خود می باشند ولی نسبت به پسرها به علت مشکلات ناشی از بیماری بیشتر بستری می شوند این عوامل نیاز به همکاری و تشویک مساعی خانواده را در مراقبت و کنترل مناسب روزانه دیابت از سایر بیماریهای مزمن متمایز می کند. نوجوانان مبتلا به دیابت نوع یک و خانواده‌هایشان با بد به صورت مستمر و دایمی در مورد تزریق‌های متعدد انسولین، کنترل مکرر قند خون، محدودیت‌های رژیم غذایی و ورزش منظم همکاری و مساعدت داشته باشند.

از طرفی به علت نیازهای مداوم و روزانه درمذبزیت و کنترل دیابت، والدین نوجوانان مبتلا به دیابت تشوهای زیادی را تجربه کرده و امکان کاهش کیفیت زندگی آن‌ها وجود دارد. همچنین مشارکت والدین در امرمراقبت از نوجوانان مبتلا به دیابت می‌تواند منجر به بروز برخی مشکلات در روابط بین آن‌ها گردد.

بحث و نتیجه‌گیری: درگیری و دخالت کمتر والدین در کنترل و مراقبت دیابت فرزندشان با نتایج ضعیف‌تر کنترل دیابت همراه می باشد. نوجوانان مبتلا به دیابت که والدینشان به طور مداوم در امر مراقبت از خود آن‌ها مشارکت دارند، توانسته‌اند به طور

مؤثرتری قند خون خود را کنترل کنند. الگوی سازگاری والدین می‌تواند برآیند سلامتی نوجوانان مبتلا به بیماریهای مزمن همچون دیابت را تحت تأثیر قرار دهد. بنابراین می‌توان نتیجه گرفت که از طریق شناخت رفتارهای خانواده و تصحیح واکنش‌ها و الگوهای خانواده می‌توان دیابت نابالغان را تحت کنترل درآورد.

کلیدواژه‌ها: دیابت، نوجوانان، خودمراقبتی، تجربه دیابت چنان شهرستان نجف آباد